

Cântec pentru necunoscute

Cristian Andronic

Să fi văzut ce noapte, să fi văzut ce Lună,
Când se vărsase sânge, peste întregul cer,
Cum licăreau pistruii prin taina lor nebună,
Și se rupeau copacii când degerau de ger.

Era un viscol tragic, cu un tăiș fierbinte,
Simțeam că îmi despică, obrații în bucăți,
Dar așteptam nevrotic, și parcă mai cuminte,
Ca după floarea gheții, prin geam să te arăți.

Era destulă noapte, să nu știu la ce casă,
Aștept fără vreo veste că tu o să apari,
Simțeam în carne, frigul, cu ace cum apasă,
Și ochii așteptării, cum se făceau mai mari.

Te-am așteptat o noapte, cât o întreagă viață.
Cei care cer cuvinte romantice, și fapte,
Se mint pe sine însiși cu critici de prefată,
Cu-n amalgam de vorbe, și-un ritual de șoapte.

Să crezi că dintr-odată, Shakespeare există-n lume,
Și naște idealul, aici să mă și ierți,
Dar totu-i o minciună, și nu-i nicio minune,
Căci dragostea măreață, e numai sub coperti.

Te-am așteptat o noapte, și alta mă cuprinde,
Și-același ger izbește cu biciul arzător,
Cred că mă vor aduce, copiii, în colinde,
Dar să nu spui atuncea, că ți se face dor.